

Sygn. akt I UK 394/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania S. R.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 lutego 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 kwietnia 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 25 kwietnia 2013 r. oddalił apelację skarżącego wnioskodawcy S. R. od wyroku Sądu Okręgowego w C. z 2 grudnia 2010 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji pozwanego odmawiającej mu prawa do renty wobec niewykazania wymaganego 5-letniego okresu ubezpieczenia (składkowego i nieskładkowego) w dziesięcioleciu przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub powstaniem niezdolności do pracy. Ostatecznie sporne były wskazane przez pracodawcę jako urlopy bezpłatne okresy od 1 czerwca do 31 sierpnia 2007 r. i od 1 grudnia 2007 r. do 31 stycznia 2008 r. Skarżący twierdził, że nie korzystał wówczas z urlopów bezpłatnych. Sąd Apelacyjny przeprowadził postępowanie dowodowe i na podstawie zebranego materiału stwierdził brak podstaw do ustalenia, że skarżący wykonywał pracę w spornych okresach.

Wnioskodawca nie otrzymywał wówczas wynagrodzenia i nie był zgłoszony do ubezpieczenia.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawca wskazał na podstawy z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., „gdyż zdaniem skarżącego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do odpowiedzi na pytanie, czy wyrejestrowanie pracownika przez pracodawcę z ubezpieczeń na druku ZUS ZWUA w sytuacji, gdy tenże pracodawca nie rozwiązuje z tym pracownikiem umowy o pracę, która jest kontynuowana przez kolejne 7 miesięcy, nie stanowi obejścia prawa w celu uniknięcia obowiązku ubezpieczenia, a tym samym czy czynność taka jest nieważna w rozumieniu art. 58 § 1 k.c. Mając ponadto na uwadze, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie zawiera wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego a ponadto pomija rozstrzygnięcie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – niniejszą skargę kasacyjną należy uznać za oczywiście uzasadnioną”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (wyżej *in extenso*) nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Sformułowana we wniosku kwestia, dotycząca nieważności w rozumieniu art. 58 § 1 k.c., nie ma rangi istotnego zagadnienia, które ma na uwadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Nie wykracza bowiem poza zwykłą wykładnię prawa, której można wymagać od jurysty. Ponadto ściśle motywowana jest określonym stanem faktycznym, co jedynie potwierdza jej konkretny (jednostkowy) a nie abstrakcyjny charakter. Dotyczy stosowania prawa w określonej sytuacji, co niejako z góry wyznacza kierunek spodziewanej odpowiedzi. Wszak nie stanowi problemu prawnego odpowiedź na pytanie czy prawidłowo postępuje pracodawca, gdy zatrudnia pracownika i wykonuje on pracę, a mimo to pracodawca wyrejestrowuje pracownika z ubezpieczeń społecznych. Rzecz jednak w tym, że w sprawie nie ustalono takiego stanu faktycznego, albowiem ustalono, że okresy urlopów bezpłatnych stanowiły przerwy w pracy skarżącego. Ustalenia te wiążą w ocenie podstawy przedsądu, zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. W przeciwnym razie

zachodziłby dysonans między etapem przedsądu i późniejszym rozpoznaniem skargi kasacyjnej z ograniczeniami wynikającymi z tego przepisu oraz z art. 398³ § 3 k.p.c. Analiza ta wykracza poza potrzebę argumentacji, gdyż wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej nie przedstawił istotnego zagadnienia prawnego. Tak samo nie wskazał i wykazał iżby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona. Na etapie przedsądu nie ocenia się bowiem podstaw kasacyjnych, które podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Innymi słowy nie zastępują podstawy przedsądu. Oznacza to, że powołanie podstawy z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga od skarżącego wskazania i wykazania, odrębnie od podstaw kasacyjnych, naruszenia prawa, które nie budzi wątpliwości i prowadzi do wniosku, że objęty skargą wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Wniosek o przyjęcie skargi nie przedstawia takich zarzutów i analizy. Ogólny zarzut o braku wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego nie jest wystarczający, gdyż uzasadnienie wyroku klarownie przedstawia, którym dowodom – zeznaniom świadków Sąd dał wiarę i dlaczego. Natomiast z tego, że wyrok pomija rozstrzygnięcie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, nie można wyprowadzać zarzutu, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż czym innym jest rozstrzygnięcie sporu w sprawie, czyli o głównym przedmiocie sprawy i czym innym jest orzeczenie, a w tym przypadku jego brak, o kwestii dodatkowej lub pochodnej. Innymi słowy koszty to dodatkowe orzeczenia, o którym Sąd mógł lub powinien orzec obok zasadniczego rozstrzygnięcia w sprawie (por. art. 351 k.p.c.). Nie jest to orzeczenie od którego przysługuje skarga kasacyjna (art. 398¹ ust. 1 k.p.c.), stąd zarzut jego braku leży poza oceną podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych motywów, z braku zasadnej podstawy przedsądu, orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]